

Guia d'identificació de la fauna i flora

1. Imprimiu les fitxes d'aquells éssers vius que creieu que necessitareu per inventariar el vostre pati.
2. Una vegada tingueu les fitxes impreses, doblegueu-les per la meitat. D'aquesta manera, quedarà la imatge de l'ésser viu per un cantó i la informació per l'altre.
3. Amb una plastificadora podeu plastificar cada fitxa per separat.
4. Amb una màquina de fer forats, podeu fer un forat al cercle marcat a la part inferior esquerra del full.
5. Podeu construir la vostra guia, passant un enquadernador de xinxeta pels forats de les diferents fitxes de tal manera que quedin totes les fitxes relligades.

Us recomanem que feu una guia per cada grup d'animals i plantes. D'aquesta manera, si apareixen animals i plantes no previstos a les fitxes, sempre els podreu afegir i fer-vos una guia a mida.

Gavià argentat
Larus michahellis

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers
UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

A Catalunya des de l'any 1975 fins ara la seva població ha augmentat entre un 100% i un 200% perquè ha anat colonitzant nous territoris, sobretot resseguint alguns cursos fluvials com el Ter o el Llobregat. Amb tot, el nombre d'individus reproductors ha disminuït entre un 18% i un 52%. A Catalunya hi viuen entre 14.000 i 16.000 parelles. No existeixen amenaces per a aquesta espècie.

cm de longitud.

El gavià argentat destaca per les seves potes grogues i pel groc intens del seu bec amb un punt vermell a la punta. El seu plomatge té dos colors principals: el gris a l'esquena i part superior de les ales, i el blanc a la panxa i part inferior de les ales. La punta de les ales és de color negre. És un ocell de mida gran, que fa entre 52 i 58

Aspecte

0 cm

15 cm

30 cm

45 cm

60 cm

80 cm

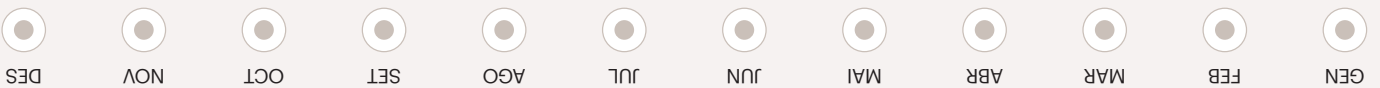
Biologia

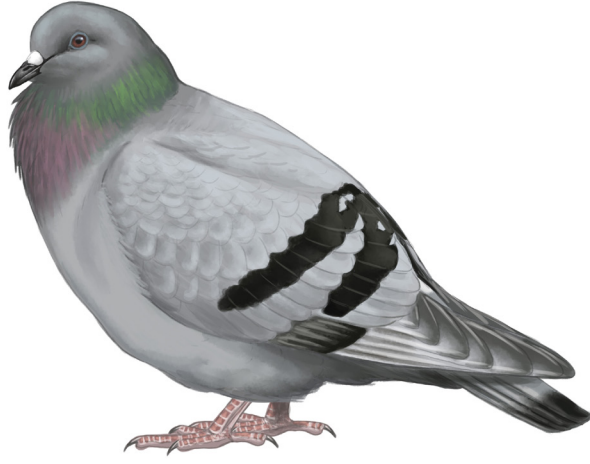
És un ocell que s'adapta fàcilment i ràpidament a l'hora de llegir un hàbitat. Cria normalment a en penya-segats marins, però també en hàbitats urbans, fent el niu a les teulades d'edificis alts. Utilitza molts recursos diferents per alimentar-se: des de llavors i fruits, a insectes, petits vertebrats, animals morts i altres restes de menjar. Als patis sol descansar o observar des de llocs elevats com ara teulades, murs o faros, però s'alimenta a terra aprofitant sobretot les restes dels esmorzars.

Distribució

A la Península Ibèrica es troba a tot el litoral peninsular i a Europa ocupa sobretot el litoral mediterrani. A Catalunya, a part del litoral, el trobem també a l'interior de la Catalunya Central i a les comarques del pla de Lleida.

Possibilitat d'observació

Colom domèstic
Columba livia domestica

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers
UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Actualment no hi ha dades de la seva població a Catalunya.

Distribució

Es una au molt abundant que prové de la domesticació del colom roquer (Columba livia).

Aspecte

El colom domèstic es caracteritza per la variabilitat del seu plomatge tot i que normalment hi predominen els tons grisos. És un ocell de mida mitjana, que fa entre 29 i 35 cm de longitud.

Biologia

És un ocell que viu principalment en zones urbanes o humanitzades. Fa el niu en forats o obertures d'edificis. Majoritàriament salimenta de llavors i a vegades de petits invertebrats. Descansa als edificis i salimenta sobretot a terra.

Possibilitat d'observació

MASCLE

FEMELLA

Cotxa fumada

Phoenicurus ochruros

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

A Catalunya, des del 2000 fins ara ha augmentat entre un 11% i un 19% la seva ocupació del territori, i entre un 17% i un 61% en nombre d'individus reproductors. Es calcula que hi viuen entre 27.800 i 47.800 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

Distribució

Aquesta espècie viu als països del centre i el sud d'Europa i és present a tota la Península Ibèrica.

Aspecte

La cotxa fumada és un ocell petit i que destaca principalment per la seva cua de color taronja que mou amb rapidesa quan satura. En els mascles, la resta del cos és de color negre i gris fosc amb una taca molt cridanera de color blanc a les ales. En canvi, les femelles presenten unes tonalitats més marronoses i grisenques. És un ocell de mida petita que fa entre 13 i 14,5 cm de longitud.

Biologia

És una au que prefereix àrees seques amb poca vegetació i amb presència de roques. També es pot observar en zones urbanes, sobretot a l'hivern. Fa el niu en forats d'edificis. S'alimenta principalment de petits invertebrats i en alguns casos d'algunes llavors. Li agrada aturar-se sobre les teulades dels edificis o sobre els pals de les tanques. S'alimenta sobretot a terra.

0 cm

↓ 15 cm

30 cm

45 cm

60 cm

80 cm

Possibilitat d'observació

DES

NOV

OCT

SET

AGO

JUL

JUN

MAI

ABR

MAR

FEB

GEN

Cuereta blanca

Motacilla alba

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població ha augmentat entre un 3% i un 7% en ocupació del territori i fins a un 27% en nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha entre 17.900 i 39.300 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

de longitud.

La cuereta blanca té un plomatge que combina tons blancs, grisos i negres. És un ocell molt estilitzat amb l'esquena de color gris, la panxa blanca i el cap i el pit amb una combinació de blanc al front i les galtes i negre, a la resta del cap, sobretot en els mascles. Té una cua molt llarga per la mida de l'ocell, que sol moure amb rapidesa quan satura a terra. És un ocell de mida petita que fa entre 16,5 i 19 cm

Aspecte

0 cm

15 cm

30 cm

45 cm

60 cm

80 cm

Distribució

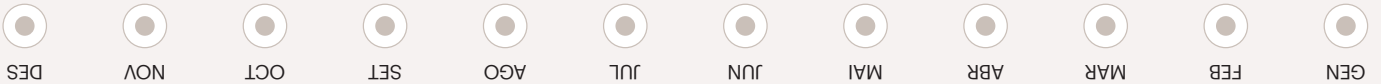
Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa i tota la Península Ibèrica.

Biologia

Ocupa ambients molt diversos, sobretot espais compartits pels humans on

predomini espais oberts: cultius, horts, prats, etc.. També s'aproxima a zones properes a l'aigua (rius, rierols, basses, regadius). Fa els nius en parets, murs, sota teules de les teulades, sota pedres grans o darrere les hores que puguen pels edificis. Bàsicament consumeix insectes terrestres i aquàtics i petits invertebrats. Sol utilitzar espais oberts per alimentar-se. Li agrada descansar a les teulades i murs, però menja sobretot a terra. Li agrada molt caminar per terra, ja sigui sobre el ciment o sobre l'herba baixa o la gespa. És poc freqüent veure-la en arbres o arbusts.

Possibilitat d'observació

Falcion negre

Apus apus

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Poplació i conservació

A Catalunya el falcion negre ha disminuït entre un 5% i un 9% l'ocupació del territori. El bec és molt petit i pla, per la mida de l'ocell. Les seves potes són molt curtes, de manera que si cau a terra no es pot tornar a enlairar tot sol. És un ocell de mida petita, que fa entre 17 i 18,5 cm de longitud.

però ha augmentat entre un 31% i un 67% el nombre d'individus reproductors. Es calcula que hi viuen entre 100.000 i 200.000 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

Distribució

Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa i per tota la Península Ibèrica. És una espècie que ens visita només a la primavera i l'estiu, des d'abril a setembre.

Aspecte

El falcion negre pel color plumatge, excepte la gola que és més clara. Té la cua curta i forçada i les ales molt llargues que és el seu tret més característic. El bec és molt petit i pla, per la mida de l'ocell. Les seves potes són molt curtes, de manera que si cau a terra no es pot tornar a enlairar tot sol. És un ocell de mida petita, que fa entre 17 i 18,5 cm de longitud.

Biologia

És un ocell que viu sobretot en ambients urbans i penya-segats muntanyosos. És molt comú als pobles i ciutats, on volen en grups més o menys nombrosos emetent uns xisclets molt característics. Fa els nius en forats d'edificis o a sota les teulades. Passa la major part de la seva vida volant i per tant només l'observarem en vol. Només satura quan entra i surt del niu.

0 cm

15 cm

30 cm

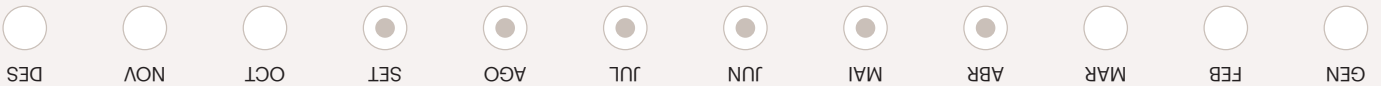
45 cm

60 cm

80 cm

Possibilitat d'observació

DES

NOV

OCT

SET

AGO

JUL

JUN

MAI

ABR

MAR

FEB

GEN

MASCLE

FEMELLA

Gafarró
Serinus serinus

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers
UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població s'ha mantingut estable a nivell d'ocupació del territori, però ha sofert una disminució de fins a un 7% en individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha dintre 560.000 i 745.000 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

Distribució

Aquesta espècie es troba distribuïda pel centre i sud d'Europa i és absent dels països més freds d'aquest continent. A la Península Ibèrica ocupa pràcticament tot el territori.

Aspecte

El gafarró és un ocell amb un plomatge on predomina el color groc, sobretot al pit i al cap, essent l'esquena d'un to més groc verdós i a panxa d'un color blanquinós amb unes ratlles verticals de color negre. Té un bec ample però curt. És un ocell d'una mida petita, que fa entre 11 i 12 cm de longitud.

Biologia

Viu en boscos oberts i també en espais oberts com ara jardins i parcs urbans. Fa els nius als arbres, sobretot els que són molt espessos. S'alimenta principalment de llavors i fruits. És mou sobretot per les parts més altes dels arbres, i també satura als edificis, sobretot si hi ha antenes de TV, o bé als cables elèctrics o telefònics. S'alimenta tant a terra com als arbres.

0 cm

15 cm

30 cm

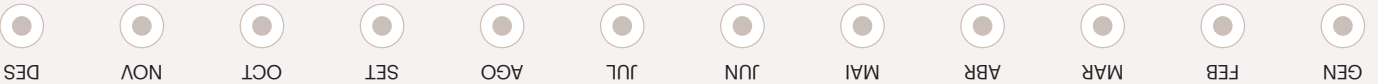
45 cm

60 cm

80 cm

Possibilitat d'observació

GEN

FEB

MAR

ABR

MAI

JUN

JUL

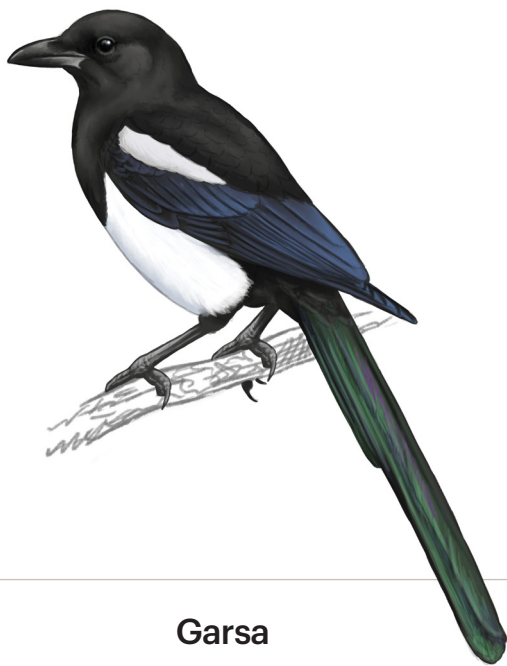
AGO

SET

OCT

NOV

DES

Garsa

Pica pica

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Aspecte

La garsa és un ocell molt fàcil d'identificar i que no es pot confondre amb cap altre. Té un plomatge molt característic que combina el negre al cap, esquena i pit, amb el blanc a la panxa, i té la cua molt llarga. Les plomes de les ales i la cua són iridescents i segons com els toqui la llum les veurem de tonalitats verdoses o morades. És un ocell de mida mitjana, que fa entre 40 i 51 cm de longitud.

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població ha disminuït entre un 1% i un 6% en ocupació del territori, i entre un 33% i un 42% en nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha dintre 64.400 i 80.800 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

Distribució

Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa excepte Islàndia. A la península Ibèrica es troba distribuïda per gairebé la totalitat del territori.

Biologia

És un ocell que s'adapta fàcilment a qualsevol hàbitat, sempre i quan sigui en zones obertes, mai en boscos espessos ni a l'alta muntanya. És abundant en zones agrícoles amb arbres aïllats i en zones urbanitzades. Construeix el niu a base de petits tronquets, arrels i altres materials recoberts de fang que col·loca a les entrades, de carronya i en alguns casos es menja els ous d'altres aus. És fàcil veure-la descansar a les teulades dels edificis, però salimenta sobretot a terra.

Possibilitat d'observació

Mallerenga blava

Cyanistes caeruleus

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població ha augmentat entre un 4% i un 8% en ocupació del territori i manté una població estable en nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha entre 175.000 i 213.000 parelles. No es considera una espècie amenaçada.

Aspecte

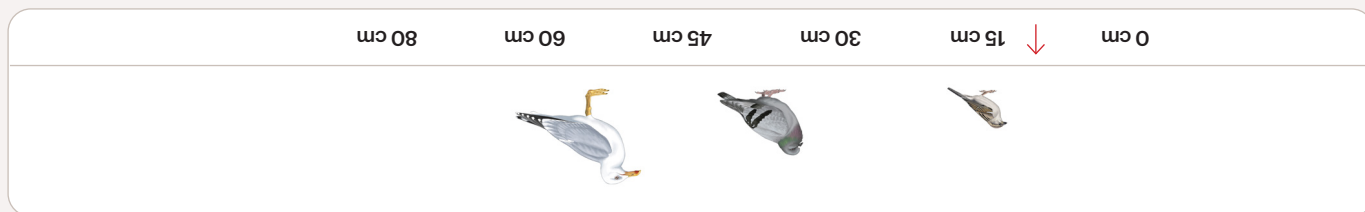
La mallerenga blava es caracteritza pels seus colors vius. Té les ales, la cua i la part superior del cap de color blau, que contrasta amb el pit de color groc, i l'esquena d'un groc verdós. Té una línia negra del bec fins a la nuca, passant per lull, i la gola també és de color negre. Les garges són blanques. És un ocell de mida petita, que fa entre 10'5 i 12 cm de longitud.

Distribució

Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa i per tota la península Ibèrica.

Biologia

Es un ocell que prefereix els boscos frondosos principalment amb arbres caducifolis, però també es troba en parcs i jardins. Fan el niu en forats d'arbres, murs o parets i utilitzen moixa, llana, herbes, fulles seques, i altres materials semblants per construir-lo. També ocupa fàcilment les caixes-niu. S'alimenta d'insectes, erugues i altres petits invertebrats, però també menja fruits i llavors. Sobretot a l'hivern, quan és un visitant habitual de les menjadores per a ocells. És mou sobretot pels arbres i els arbusts, on descansa i s'alimenta. Més rarament la podem observar a les teulades i parets dels edificis, i molt poques vegades la veurem a terra.

Possibilitat d'observació

Mallerenga carbonera

Parus major

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població s'ha mantingut estable tant en l'ocupació del territori com en el nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha entre 301.000 i 354.000 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

Distribució

Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa i per tota la Península Ibèrica.

Aspecte

La mallerenga carbonera és un ocell que es pot identificar fàcilment pel seu pit groc amb una franja central de color negre, que és molt ample en els mascles i més estreta en les femelles. Aquest color groc del pit es combina amb un cap de color negre, excepte les gates que són ben blanques. Té tons grogosos a l'esquena i blavosos a les ales. És un ocell de mida petita, que fa entre 13'5 i 15 cm de longitud.

Biologia

Es pot veure principalment en ambients on hi hagi presència d'arbres tant en boscos o com en arbrades, parcs i jardins. Fa els nius als forats d'arbres, murs o parets, i també ocupa fàcilment les caixes-niu. S'alimenta d'insectes, erugues i altres petits invertebrats. També menja fruits i llavors, sobretot a l'hivern, quan esdevé un visitant habitual de les menjadores per a ocells. És mou sobretot pels arbres i arbusts, tot i que també la podem observar puntualment a les teulades i parets dels edificis. Molt poques vegades la veurem a terra.

0 cm

↓ 15 cm

30 cm

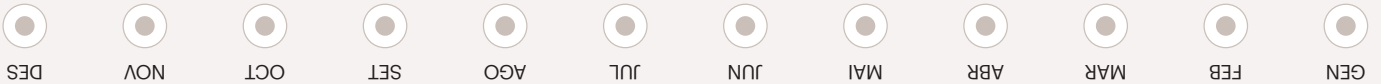
45 cm

60 cm

80 cm

Possibilitat d'observació

MASCLE

FEMELLA

Merla
Turdus merula

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població ha augmentat un 1% en ocupació del territori i s'ha mantingut estable en nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha entre 343.000 i 405.000 parelles. Aquesta espècie no es considera amenaçada.

Distribució

Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa i per tota la Península Ibèrica, on és de les aus més comunes.

Aspecte

La merla es caracteritza pel color completament negre del plomatge dels mascles, dels quals en destaca el bec que és de color groc. Les femelles, en canvi, són de color marró i tenen el bec de color fosc. Té la cua forta i llarga. És molt àgil i normalment vola molt ràpid i a poca altura. És un ocell de mida mitjana, que fa entre 23'5 i 29 cm de longitud.

Biologia

Es visible en una gran varietat d'ambients, des de zones forestals fins a zones agrícoles, matolls, parcs i zones urbanitzades. Li agrada estar en zones amb vegetació arbustiva densa i sol ser més escàs en àrees més seques i amb pocs arbustos. Fa uns nius en forma de tassa, construïts amb herbes i fulles i enganxats amb fang i molta. S'alimenta d'insectes, cargols, cucs i altres petits invertebrats, però també pot menjar fruits i llavors. Li agrada molt observar les seves preses possibles des dels arbustos i els arbres, i menys sovint des dels edificis o els murs. S'alimenta sobretot a terra.

0 cm

↓ 30 cm

45 cm

60 cm

80 cm

Possibilitat d'observació

GEN

FEB

MAR

ABR

MAI

JUN

JUL

AGO

SET

OCT

NOV

DES

Oreneta comuna

Hirundo rustica

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població ha disminuït entre un 1% i un 4% en ocupació del territori, i fins a un 7% en nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha entre 306.000 i 417.000 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

Distribució

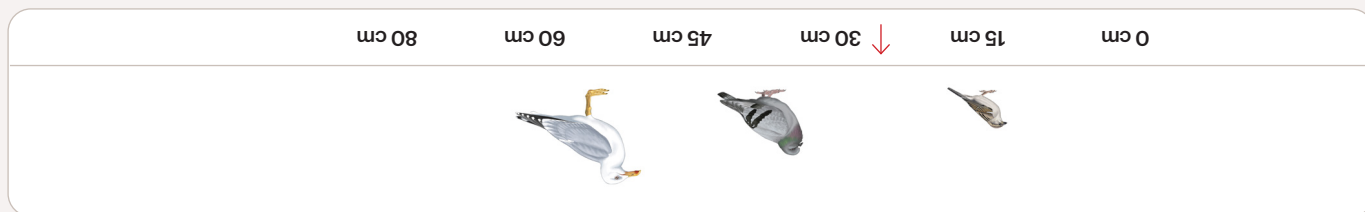
Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa i per tota la Península Ibèrica, però només ens visita a la primavera i l'estiu, entre els mesos de març i octubre.

Aspecte

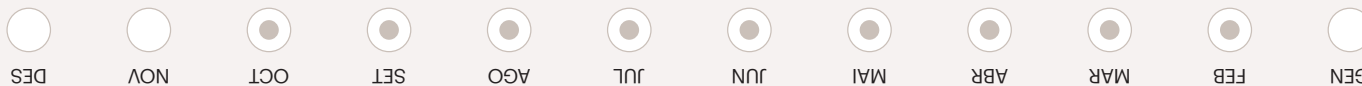
L'oreneta comuna és una au delicada, de color negre blavós a l'esquena i part superior de les ales, i d'un color més blanquinós a la panxa i a la part inferior de les ales. El tret més característic és la seva cua forçada, degut a què les dues plomes més externes de la cua són molt llargues. El front i les galtes són d'un color vermell vi. Té les potes molt curtes i un bec curt, pla i negre. És un ocell de mida petita, que fa entre 17 i 21 cm de longitud.

Biologia

És un ocell que s'observa majoritàriament en ambients urbans. Fa un niu amb forma de copa i fet de fang, que enganxa a les parets dels edificis aprofitant-ne els sortints (bigues, barbacanes, etc.). S'alimenta d'insectes que captura mentre vola. Observarem sobretot en vol tot i que també li agrada aturar-se als cables elèctrics o telefònics, i a les antenes de TV. Poques vegades la podem veure a terra, només quan recull fang per als seus nius. És menys urbana que l'oreneta cuablanca.

Possibilitat d'observació

Oreneta cuablanca

Delichon urbica

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població s'ha mantingut estable en la seva ocupació del territori i ha augmentat entre un 46% i un 127% el nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha entre 75.000 i 150.000 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

Distribució

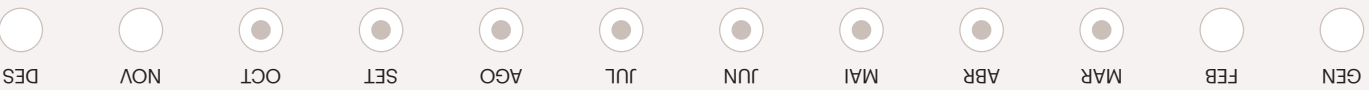
Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa i ocupa tota la Península Ibèrica.

Aspecte

L'orenetta cuablanca pel seu plomatge blanc a la part inferior i negre a la part superior, excepte la base de la cua que és destacadament blanca. Té el bec curt, pla i negre amb unes potes fines i curtes. És un ocell de mida petita, que fa entre 13'5 i 15 cm de longitud.

Biologia

És una au que podem observar fàcilment en ambients urbans, tot i que també s'observa en roquissars o cingles. Fa nius de fang als edificis, generalment a sota les barbacanes de les teulades, però també pot nidificar en caixes niu dissenyades especialment. S'alimenta principalment d'insectes que captura en vol. La veurem sobretot en vol i tot i que també li agrada aturar-se a descansar als cables elèctrics o telefònics, i a les antenes de TV. La podem veure a terra quan recull fang per fer els nius.

Possibilitat d'observació

MASCLE

FEMELLA

Pardal comú

Passer domesticus

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

A Catalunya, de l'any 2000 fins ara la seva població s'ha reduït entre un 1% - 2% en ocupació del territori, i fins a un 11% en nombre d'individus reproductors. Actualment es calcula que hi viuen entre 606.000 i 898.000 parelles. No es considera una espècie amenaçada.

Distribució

Viu a tot Europa i també ocupa tota la Península Ibèrica.

Aspecte

El pardal comú es caracteritza pels colors marronosos amb algunes marques de color negre del seu plomatge. Les femelles destaquen pel color marro de la part superior del seu cap amb una línia més clara darrere l'ull. El bec és gruixut i de color grisós. A l'estiu, els mascles tenen la gola i la part superior del pit de color negre, i a l'hivern aquesta taca negra queda reduïda a la part de sota el bec. És un ocell de mida petita, que fa entre 14 i 16 cm.

Biologia

El pardal és l'ocell més comú a les zones urbanes, tot i que també pot viure en zones rurals i en àrees urbanes properes a camps de conreu i terrenys oberts. Fa els nius en forats, normalment en parets o murs, o també sota les teules de les teulades. Algunes vegades també nidifica en forats d'arbres i també pot utilitzar caixes niu. S'alimenta principalment de llavors, fruits i insectes. Li agrada descansar en llocs elevats (teulades, murs, faròles, etc.), però s'alimenta a terra, es espais oberts. Quan se senten amenaçats es refugien sobretot en arbustos espessos i, en menys mesura, als arbres amb moltes branques i fulles.

0 cm

15 cm

30 cm

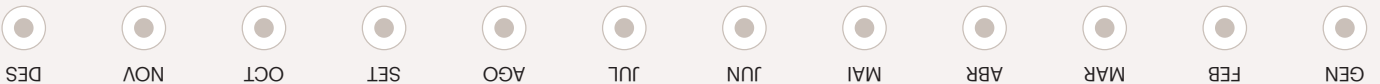

45 cm

60 cm

80 cm

Possibilitat d'observació

DES

NOV

OCT

SET

AGO

JUL

JUN

MAI

ABR

MAR

FEB

GEN

Pardal xarrec

Passer montanus

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població ha disminuït entre un 4% i un 11% en l'ocupació del territori, i fins a un 7% en el nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha dintre 177.500 i 337.000 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

Distribució

Aquesta espècie es troba distribuïda per zones de temperatures temperades i càlides d'Europa. A la Península Ibèrica es localitza sobretot a la part interior, essent més escassa al nord del territori.

Aspecte

El pardal xarrec és un ocell amb el cap robust i el bec molt fort. El color que domina és el marró fosc. Les parts de sota de les plomes són més clares agafant un color més grisenc. Es caracteritza perquè té la part superior del cap de color marró, un collar quasi complet de color blanc i unes gaites de color blanc amb una taca negra al mig. És un ocell de mida petita, que fa entre 12,5 i 17 cm de longitud.

Biologia

És un ocell que ocupa principalment àrees obertes properes a habitacles humans com ara terrenys agrícoles amb construccions humanes, afores de poblacions o fins i tot boscos poc frondosos. Fa els nius en forats a les parets i murs, o sota les teules de les teulades. S'alimenta principalment de llavors i ho complementa en alguns casos amb alguns fruits i invertebrats. És molt tant pels arbres i els arbusts alts, com pels edificis, antenes, faroles, cables elèctrics o telefònics. Menja sobretot a terra.

0 cm

15 cm ↓

30 cm

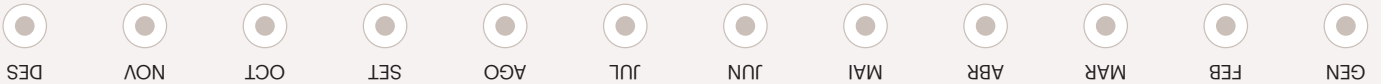

45 cm

60 cm

80 cm

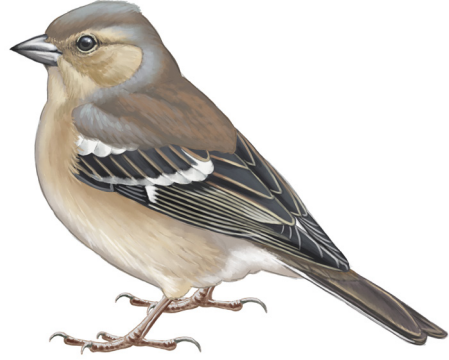
Possibilitat d'observació

MASCLE

FEMELLA

Pinsà
Fringilla coelebs

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població ha augmentat entre un 10% i un 17% en l'ocupació del territori, i entre un 35% i un 57% en nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha entre 312.000 i 421.000 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

Distribució

Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa. Pel que fa a la Península Ibèrica és freqüent per tot el territori, essent escassa en els ambients menys forestals. A Catalunya és molt més abundant a l'hivern degut als exemplars que provenen del centre i nord d'Europa.

Aspecte

El pinsà es distingeix principalment per la taca blanca que té just a la part superior de l'ala i per les plomes blanques dels laterals de la cua, molt visibles en vol. Els mascles es diferencien pel color marró clar del seu ventre, pit i part de la cara, i pel color blau de la part superior del seu cap i nuca. Les femelles tenen colors més clars, més marronosos. És un ocell de mida petita, que fa entre 14 i 16 cm de longitud.

Biologia

Durant l'època de cria el pinsà viu principalment en boscos tancats i també en ambients amb arbres dispersos. A l'hivern es pot trobar en altres ambients, com ara parcs, jardins, horts, matolls o en terrenys cultivats amb arbres al voltant. Fa els nius als arbres. És una espècie omnívora que pot menjar tant insectes com llavors i fruits, tot i que prefereix aquests darrers. Se sol aturar als arbres i arxustos alts, però s'alimenta sobretot a terra. A l'hivern entra molt fàcilment a l'interior dels nuclis urbans.

0 cm

15 cm ↓

30 cm

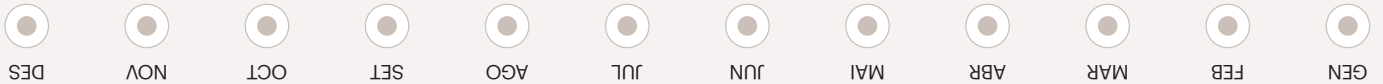
45 cm

60 cm

80 cm

Possibilitat d'observació

Pit-roig

Erithacus rubecula

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població ha augmentat entre un 4% i un 9% en l'ocupació del territori, i manté una població estable en nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha dintre 428.000 i 562.000 parelles. No es considera una espècie amenaçada.

Aspecte

El pit-roig és un ocell petit amb una forma arrodonida. Té el cap gran, el bec molt prim amb els ulls grossos i negres. La part superior del cos és marronosa i la panxa té unes tonalitats més grisenques. Destaca per la gran taca taronja que li omple la cara i la part superior del pit. És un ocell de mida petita, que fa entre 12'5 i 14 cm de longitud.

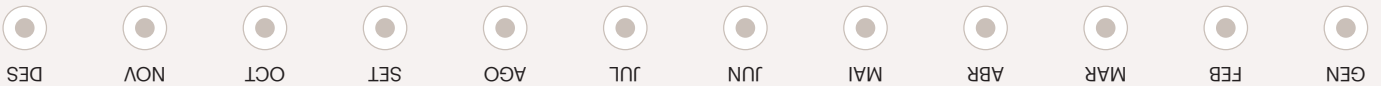
Distribució

Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa i ocupa tota la Península Ibèrica, sobretot al nord del territori. A Catalunya, és més abundant a l'hivern perquè arriben exemplars del centre i nord d'Europa.

Biologia

Viu sobretot en ambients boscosos humits vegetació arbustiva densa, però també pot ocupar horts, parcs, jardins i camps, sobretot a l'hivern. Fa els nius amb herbes i branquillons en edificis, murs o arbustos. S'alimenta sobretot d'insectes, com per exemple formigues, escarabats, aranyes, cargols, cucs i altres petits invertebrats, però també pot menjar llavors quan els insectes escassegen. Sol observar les seves preses des dels arbustos i les parts baixes dels arbres, però s'alimenta sobretot a terra.

Possibilitat d'observació

0 cm

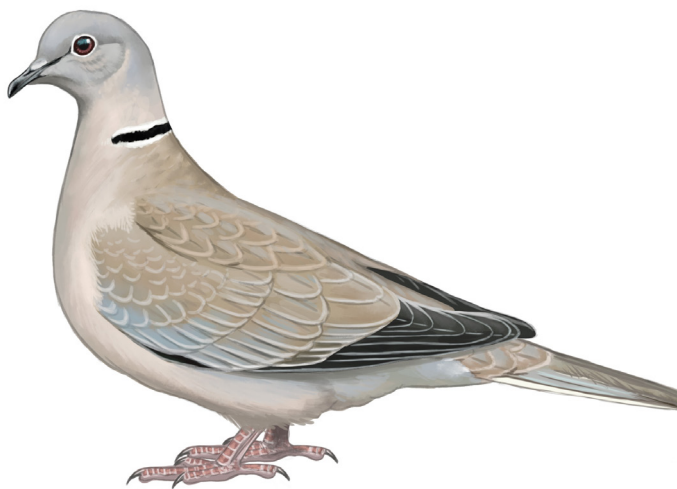
↓ 15 cm

30 cm

45 cm

60 cm

80 cm

Tórtora turca

Streptopelia decaocto

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població ha augmentat entre un 19% i un 29% en l'ocupació del territori, i ha augmentat entre un 41% i un 78% el nombre d'individus reproductors. És una espècie que des del 1980 ha colonitzat i s'ha estès molt per tot Catalunya, ocupant cada cop més pobles i ciutats, i fent-se cada cop més abundant. Aquesta espècie no es troba amenaçada i està en expansió.

Distribució

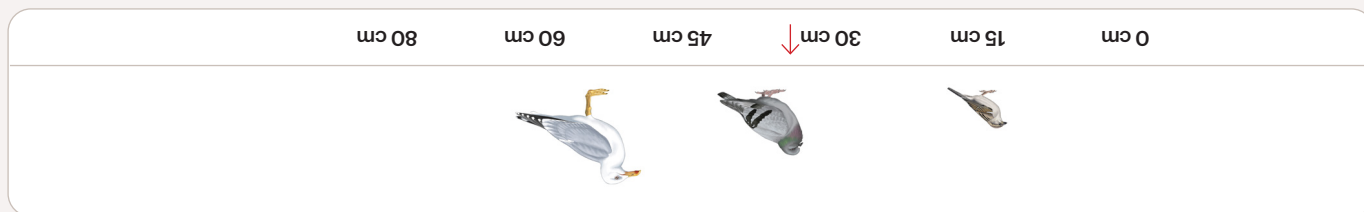
Aquesta espècie actualment es troba distribuïda per tota Europa i ocupa tota la Península Ibèrica i els arxipèlags de les Canàries i les Balears.

Aspecte

La tórtora turca es caracteritza per la seva llarga cua amb l'extrem de color blanc. Al cos presenta un plomatge de tonalitats molt clares, essent el gris pal·lid el color que destaca principalment. Té una fina línia horitzontal de color negre a la part posterior del coll que s'expandeix pels laterals. És molt lleugera i vola molt ràpid. És un ocell de mida mitjana, que fa entre 29 i 33 cm de longitud.

Biologia

És un ocell que ocupa ambients urbans, suburbans i altres entorns com ara: jardins, camps, entre d'altres. Cria en arbres i en arbusts. Els seus nius són construïts amb troncs i fulles creant una plataforma rígida i dura. S'alimenta principalment de cereals, llavors d'herbàcies i en alguns casos alguns invertebrats. Sol utilitzar espais oberts per alimentar-se. Li agrada descansar a les teulades, murs, faroles, fils elèctrics o telefònics, o arbres alts.

Possibilitat d'observació

Tudó
Columba palumbus

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

A Catalunya, des de l'any 2000 fins ara la seva població ha augmentat un 2% en l'ocupació del territori, i entre un 47% i un 72% en el nombre d'individus reproductors. Es calcula que hi viuen entre 267.000 i 350.000 parelles. És una espècie en expansió i s'ha notat un augment en les seves poblacions sobretot en zones urbanes i suburbanes.

Distribució

El tudó es distribueix per tot Europa i també ocupa tota la Península Ibèrica.

Aspecte

El tudó té el cap petit amb gran part del seu cos de color gris. El pit sobresurt del seu cos amb tonalitats rosencues. L'identificarem principalment per les taques blanques que té al coll i per les bandes transversals blanques que té a les ales. Vola molt ràpid i pica fortament les ales quan vola. És un ocell de mida gran, que fa entre 38 i 43 cm de longitud.

Biologia

Es troba present en diferents ambients amb presència d'arbres, tot i que prefereix els ambients forestals. Fa els nius als arbres i els seus nius solen ser senzilles plataformes fetes amb petits troncs i a prop del tronc de l'arbre. S'alimenta principalment de llavors i fruits. Sol utilitzar espais oberts per alimentar-se. En zones urbanes el veurem descansar a les teulades, murs, antenes i arbres alts, i alimentar-se a terra.

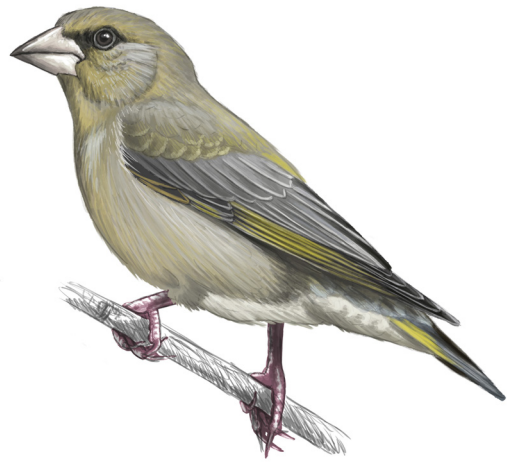
Possibilitat d'observació

MASCLE

FEMELLA

Verdum
Chloris chloris

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers
UVIC | UVIC-UCC

Població i conservació

Des de l'any 2000 fins ara la seva població s'ha mantingut estable en la seva distribució pel territori, i ha disminuït fins a un 8% en el nombre d'individus reproductors. A Catalunya actualment hi ha entre 146.000 i 205.000 parelles. Aquesta espècie no es troba amenaçada.

Distribució

Aquesta espècie es troba distribuïda per tot Europa on es pot observar durant tot l'any. També es troba al nord d'Àfrica i al Pròxim Orient. A la Península Ibèrica es troba present per tot el territori.

Aspecte

El verdum destaca pel color verd del seu plomatge amb algunes taques groguenques a les ales i la cua. Les femelles presenten colors més discrets i més clars però comparteixen les mateixes tonalitats. Té un cap gran amb un bec dur i ample. És fàcil identificar-lo en vol per les taques grogues a les ales i la cua. És un ocell de mida petita, que fa uns 15 cm de longitud.

Biologia

Es una espècie que s'adapta fàcilment a qualsevol ambient amb presència d'arbres dispersos de de bosquets esclarissats fins a parcs, jardins i horts en zones urbanitzades. Fa els nius als arbres. Salimenta principalment de llavors i fruits. És mou sobretot per les parts més altes dels arbres, però també satura als edificis, sobretot si hi ha antenes de TV, o bé als cables elèctrics o telefònics.

0 cm

15 cm ↓

30 cm

45 cm

60 cm

80 cm

Possibilitat d'observació

